

LÉKY SMUTNÝCH PAVEL GOTTHARD

HOST

Věnováno čtenářům fantasy,
hráčům rolových her a larpové komunitě

**LÉKY
SMUTNÝCH
PAVEL
GOTTHARD**

© Pavel Gotthard, 2013

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2013 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-881-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-882-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-883-3 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-884-0 (Formát MobiPocket)

„Viděl jsem v tramvaji holku v metalovém tričku. Měla dlouhý kabát a takový ty vaše těžký, pankáčský boty. Glády.“ Řidičovy ruce se na volantu chvěly, jak stará škodovka poskakovala po namrzlé dlažbě. „Vypadala jako ty.“

Když dívka vedle něj dlouho neodpovídala, na okamžik se k ní otočil. Opírala se o okénko a pozorovala sních, jak létá našedlou září světlometů a lepí se na čelní sklo. Zdálo se, že spí s otevřenýma očima.

„Četla nějaký paperback,“ pokračoval řidič. „Takovej ten tlustej, co ho musíš držet oběma rukama, jinak se ti sám zavře. Už nebylo kde sedět, tak u toho stála. Celým tělem se opírala o tyč, jen aby měla volný ruce a mohla držet tu pitomou knížku. A kolem chodili lidi, strkali do ní batohama, loktama, vším, ta tramvaj s ní házela a ona pořád četla. A najednou mi jí přišlo strašně líto.“

Spolujezdkyně se pořád nehýbala. Mohla být dost dobře mrtvá, řidič by to stejně nepoznal.

„Chtěl jsem za ní přijít, obejmout ji a říct: Jen klid, píšu do *Dechu draka* a taky vím, jaký to je, bejt fantazák. A vím, co udělat, abys byla šťastná. Jenže...“ řidič riskoval krátký pohled na stranu, „jenže mám kamarádku — úplně jako ty — a ta mi to zakázala.“

Dívka vedle něj se konečně pousmála. Měla výrazné rty a nezvykle dlouhé vlasy, které se jí přes ramena plazily až do klína.

„Pět a dost,“ řekla. „To je dobré pravidlo.“

„Ale o tom tvým gothikovi se mluvilo.“

„Už nemluví.“

Škodovka se proplétala nočními ulicemi. Na všech semaforech blikala oranžová a jen občas minuli jiné auto. Na

východě začínalo svítat. Jako kdyby někdo odspodu trhal černý igelit oblohy a zpod něj se dralo okrové světlo.

Zastavili kousek za širokým betonovým mostem. Řidič zajel k chodníku a vypl motor. „A co Andrej?“

Dlouhovlasá dívka zavrtěla hlavou a začala si zapínat koženou bundu. Místo zipu na ní měla přinýtované ocelové spony.

„Takže nemáme jiný místo?“ vzdychl řidič.

Vystoupila z auta a silně za sebou bouchla dveřmi. Řidič na ni vyčítavě zavrtěl hlavou přes umazané okénko, nasačil si čepici a také vystoupil. Lednový vítr byl plný vloček a bolestivě kousal do tváří.

Společně pak vykročili ke kraji mostu, odkud klesalo schodiště dolů k Vltavě. Kolem něj se táhl plot s logem stavební firmy a za ním se k nebi drápaly kostry dvou roze-stavěných výškových budov.

Po namrzlých schodech sešli až k řece. Těsně u břehu stála tlející dřevěná loděnice se zasněženou střechou. Byla hned na okraji staveniště, takže to vypadalo, že ji každou chvíli pohltí výkopy. Na její vrata někdo sprejem nastříkal graffiti, které se teď nezřetelně bělalo ve vzdáleném světle lamp. Byla to stylizovaná kresba dračího těla, jako ze středověkého erbu. Dívka se opřela do vrat a vklouzla dovnitř.

Lodě tu nebyly žádné, jen plesnivějící stojany. Podlaha byla pokrytá šedou špínou, cigaretovými nedopalky a sněhem, který se sem dostal děravou střechou. A přesně uprostřed se vedle sebe tísnila tři těla zabalená ve spacích pytlích.

„Andreji,“ dívka se sklonila nad nejbližší spacák a zatřásla s ním. „Vstávej.“

Člověk ve spacáku se ani nepohl, a tak se otočila k jinému. „Ezechieli, svítá.“

Někdo se uvnitř zavrtěl. Otvor pro hlavu měl stažený nadoraz, takže trvalo, než zevnitř našel šňůrku a povolil si ho. Pak se ze spacáku vyloupila hlava ve vojenské plynové

masce. Vypadalo to, jako když se z obří larvy vydere lysý brouk.

„Ty v tom i spíš?“ vydechl řidič.

„Jako... večer byla hrozná kosa. Nechtěl jsem se vzbudit zimou,“ řekl ten člověk a vytáhl si masku na čelo. Měl mladinký obličej, sotva šestnáctiletý.

„Tak jak?“ zeptala se dívka a přidřepla ke spacáku.

Chlapec se usmál. „Nějací mrtví, ale máme to.“

„A princ?“

„Žije. To bych ti neudělal.“

„Děkuju,“ vydechla a silně ho objala.

Jejich hlasy probudily dalšího spáče, holohlavého muže s bradkou. „Tak dobrý, no,“ řekl a začal si dýchat do zkřehlých dlaní. „Ale nechtěl bych to absolvovat znovu. Měli jsme ty Pendragonovy soldáty, a stejně to bylo o hubu. Andrej ti to poví.“

Dívka se otočila k poslednímu spacímu pytli. „No tak, Andreji, zlato.“

Uvnitř se nikdo nehýbal.

„Vstávej, máme v autě horký čaj,“ prudce zatřásla spacákem, až se jí spony na bundě rozcinkaly.

Nic.

Čtyři lidé v loděnici se dívali jeden na druhého a strachem se rozšiřující zornice jim pomalu požíraly duhovky. Pak se dívka konečně vzpamatovala, vrhla se ke spacáku a rozervalo jeho zip.

„ANDREJI!“

H. P. LOVECRAFT

Celý život je jen sada obrázků v mozku. Není žádný rozdíl mezi těmi, které se zrodily ze skutečných věcí, a těmi, které se zrodily z vnitřních snění, a není proč si cenit jedněch více než druhých.

Stříbrný klíč, 1929

All life is only a set of pictures in the brain, among which there is no difference betwixt those born of real things and those born of inward dreamings, and no cause to value the one above the other.

The Silver Key, Wierd Tales, 1929

27. SRPNA, PÁTEK

Nevěra bylo to první, co Davida napadlo.

Pavla stála ve dveřích pokoje, s jednou rukou položenou na zárubni dveří, jako kdyby pózovala pro nějaký obraz. Bylo půl páté ráno a venku přestávalo pršet.

„Neptej se, prosím,“ řekla potichu. „Zase bychom na sebe křičeli.“

V ranním šeru nešlo poznat, jak se Pavla tváří. Jasně viděl jen její červené vlasy, roztřepené deštěm a rozčuchané neznámými rukama.

„Mám o tebe strach,“ řekl David.

Pomalou si sundala z ramene látkovou tašku a položila ji na botník. „Omlouvám se,“ zašeptala. „Ale já tam nemůžu přestat chodit.“

Davidovi bylo dvacet dva. Z Prahy odjel v devatenácti, když se v Brně dostal na žurnalistiku. S Pavlou bydlel dva roky a z duše nenáviděl všechny chvíle, kdy toho rozhodnutí litoval. Tohle byla jedna z nich.

„Dělej si, co chceš, jen mi prosím tě řekni, o co jde. Když mi ukážeš partu kámošek z fildy, se kterými koukáte na mladýho Deppa v *Jump Street*, budu spokojenej. Vracej se sem třeba na víkendy. Ale já mám prostě strach, že když mi to musíš tajit, že...“ neurčitě zamával rukama.

Vzdychla. „Tohle už tu bylo stokrát. Nemám nikoho jiného.“

„Kdybys měla, bylo by to aspoň něco, s čím bych moh pracovat. Moh bych říct: okay, vyřešíme to. Nebo okay, rozejdem se. Ale ty neříkáš nic. A to je děsivý.“